

bir

İlk baskın sıradan, sıkıcı bir akşam vakti geldi. Hepimiz mutfak masasında oturuyorduk, annem akşam yemeğini tabaklara dağıtıyordu. Yemekte –her zamanki gibi– sulu sebze yahnisi vardı ve Taco, şalgamdan yakınıyordu.

Her zamanki gibi.

Tabağındaki turuncu yumrulara bakıp somurttu ve kısık sesle şarkı söylemeye başladı. “*Yiyemem bugün hastayım, hastayım, hastayım...*”

“Saçmalama,” dedi Justin. “O şalgamı dedeniz yetiştirdi. Anneniz de bizim için pişirdi.”

“Ve beni *hasta etti*,” diye mırıldandı Taco. Başını, küçük bir boğa gibi inatla öne eğdi.

“Yemek, yemektir,” dedi annem sertçe. Kendi tabağına da kepçeyle yahni koyup yemeğe oturdu. “Eğer önündekini yemek istemiyorsan, Matt’e ver. Sonra da yatağına git.”

Taco’nun payını yalayıp yutardım aslında, ama o zaman da bütün gece açlıktan yakınıp dururdu. Bu yüzden kulağına, “Yarışalım! İlk ben bitirirsem, ayakkabı kutunun üstünde tepineceğim,” diye fısıldadım.

“Hayır!” diye kükredi Taco. *Ayakkabı kutusu numarası hep işe yarardı. Kimse içinde ne sakladığını bilmiyordu, ama onun hazinesiydi.* Kaşığı kapığı gibi ağzına yahni doldurmaya başladı.

Normal, sıkıcı bir akşamdı işte. Ve bir anda, hiçbir uyarı olmaksızın—

ÇATIRT!!!

Arka kapı kırılarak açıldı, menteşelerinden koptu ve kar maskeli iki adam mutfağa daldı. Avaz avaz bağıryorlardı.

“TAMAM! KİMSE KİMİLDAMASIN! ELLER MASANIN ÜSTÜNE!”

“KAPAYIN ÇENENİZİ!”

İkisinin elinde de büyük, ağır ingilizanahtarları vardı ve onları silah gibi sağa sola sallıyorlardı. Justin önce ayağa kalkmaya yeltendiyse de sonra yavaşça sandalyesine geri oturdu. Salak gibi görünmüştü, ama yaptığı mantıklıydı.

Öyle bir ingilizanahtarını kafatasına yediğinde, çürükle falan atlatamazdın.

Adamlar hiç duraksamadı. Biri Taco’yu tuttuğu gibi çekip sandalyesine oturttu. İngilizanahtarı başının biraz üzerindeydi. Ötekisi ise yiyecek dolabını bulana kadar bütün dolapların kapaklarını tek tek açtı.

Makarnaları, fasulyeleri, mısır gevreklerini, annemin özenle biriktirdiği bütün yiyecekleri alarak dolabı boşaltmaya başladı. Hepsini tekerlekli bavullara tıka basa doldurdu.

Sıra buzdolabına geldiğinde, Justin, “*Her şeyi almayın,*” diye sızlandı. “Doyuracak çocuklarımız var.”

“Ya sizin çocuklar yiyecek ya da bizimkiler, dostum,” dedi öteki adam.

Elindeki aleti Taco’nun başının üzerinde sallayarak, Justin’e yan yan baktı. Taco’nun kaşığı titreyince, içindeki şalgam tabağına geri döküldü. Gözleri kocaman ve bembeyazdı.

Justin itiraz etmek için ağzını açtı —ama bir şey söylemeden tekrar kapadı.

“Hah şöyle,” dedi adam acımasızca. “Sorun çıksın istemiyoruz.”

Bütün donmuş yiyeceklerimiz sonraki iki bavula doldu. Fasulyeler. Pancarlar. Havuçlar. Elmalar. O çok değerli sosislerimiz, jambonlarımız ve yahni için kullanacağımız kemikli kuzu etleri. Bir süreliğine, torbaya düşen donmuş etlerin çıkardığından başka ses duyulmadı. Sonra annem kolunu Taco’nun omuzuna atıp, kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

İngilizanahtarının kendisine doğru sertçe savrulduğunu gördüğündeysu sustu, ama kolunu Taco’nun omuzundan çekmedi.

On beş dakikada bütün dolaplar boşaldı. Buzdolabı ve buzluk tamtakırdı; kapakları ardına kadar açıktı ve buzlar yavaş yavaş erimeye başlamıştı. Bavulları taşıyan adam onları ön kapının oraya, hole dizdi. Sonra dışarı çıktı —diğerini de başımıza bekçi olarak bıraktı.

Beklediğimiz fırsat buydu! Adamın üstüne çullanabildik. Justin adamı, “GÜM! PAT!” diye yana savurur; annem ingilizanahtarını alırken, ben de adamın başının üstüne oturabilirdim. Sonra da, döndüğünde, diğer adamın

üzerine atlayıp, “ÇAT! ÇUT! DANK!!!” ve üstünlük *bize* geçirdi. Yiyeceklerimizi yerlerine geri koydurur, ikisinin de ellerini bağlayıp polisi arardık.

Babam olsa öyle yapardı. O pis, sinsi yağmacıları tuttuğu gibi kafalarını birbirine vururdu. Ama Justin hiçbir hamle yapmadı. Milim bile oynamadı. Masada öylece oturmuş, annemin başını hedef alan alete bakıyordu.

Öteki yağmacı, dışarıda bir kamyoneti çalıştırdı ve ektiğimiz marulları çiğneyerek, ön kapıya geri geri yanaştı. Motoru durdurmaya zahmet bile etmeden dışarı atlayıp, torbaları yükledi. Sonra da kamyonetin arkasını kapattı ve mutfak kapısından içeri soktuğu kafasıyla arkasına işaret verdi.

Elinde ingilizanahtarı olan adam, gözünü bizden ayırmadan yavaşça kapıya doğru ilerledi. Birimiz kıpırdasak üzerimize atılmaya hazırdı. Tam çıkarken, uzanıp ışıkları söndürdü ve bizi karanlığa boğdu. Sonra da ön kapıyı çarpıtığı gibi kamyonete koştu.

Bir süre kıpırdamadan, kamyonetin yola çıkışını dinledik. Sonra Taco, boğulurmuşçasına korkutucu sesler çıkararak, güçlkle nefes almaya başladı. “Ah... ah... ah...”

“Tamam, geçti,” dedi Justin. Taco’yu sandalyesinden kapıp, ona sımsıkı sarıldı. “Gittiler Taco. Geçti artık.”

Annem kalktığı gibi evden dışarı fırladı ve kamyonetin arkasından bağırmağa başladı. Sanırım plakasını görmeye çalışıyordu, ama çok geç kalmıştı. Tek yapabildiği, araç köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arkasından küfretmekti. Motorun sesi kayboldukça, annemin de sesi kesildi ve eve yöneldiğini duyduk.

Sonra başka bir bağırış duyduk. Daha çok bir çığlık gibi.

Justin, Taco’yu yere indirip kapıya koştu. Ben de onu takip ettim; arkamda da kazağıma tutunan Taco vardı. Annem patikanın ortasında durup eve bakarken, ağzı düğümlemişçesine kasılmıştı. Bizi gördüğünde, ön kapının üstündeki boşluğu gösterdi.

Koşarak yola çıktık. Dönüp eve baktığımızda, duvara sprey boyayla yazılmış dev siyah harfleri gördük.

STOKÇULAR!

“O nedir?” diye sordu Taco, korkmuş, kısık bir sesle.

Annem başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı.

“İstifçi demek.” Justin ürperdi. “Kimseyle paylaşmamak üzere bütün yiyecekleri satın alıp saklayan, açgözlü zenginler.”

“Biz zengin değiliz ki,” dedim. “Açgözlü de değiliz.”

“Bu, onların umurunda değil,” dedi annem. Bir anda sesi çok yorgun geldi. “Onlar bizim stokçu olduğumuzu düşünüyorlar ve evimizi işaretlediler. İşareti gören her iğrenç yağmacı için bizi meşru hedef olarak etiketlediler. Yani bu başımıza gelen, son olmayacak.”

Justin kolunu okşadı. “Endişelenme, Ally. Garajda biraz boyam var. Sabah üstünü onunla kapatırım ben. Sen de sigortacılarla ulaşırsın. Şu anda da polisi arayabilirsin.”

“Onlar ne yapabilirler ki?” diye sordu annem acı acı.

Yine de hemen içeri girip polisi aradı. Bu, canını daha da sıktı. Justin’le ben üst katta Taco’yu yatırıyorduk ve annemin bağırışlarını duyabiliyorduk.

“Ne demek *gelemezsiniz*? Haftada *elli defa* bile olsa

umurumda değil... Az adamınız olması bizim suçumuz mu!..”

Taco yatakta oturup hepsini dinledi. “Polis neden gelmiyor?” diye fısıldadı. “Annem neden bu kadar kızgın?”

Justin içini çekip, onu yatıştırmaya çalıştı. “Bir sürü insanın yiyecekleri çalınıyor ve hepsine bakacak kadar polis yok.”

“Peki, o zaman neden daha çok polis almıyoruz?” diye sordu Taco.

Bunun cevabını biliyordum. “Çünkü onlara yetecek para yok. Devlet o kadar polisin maaşını ödeyemez.”

“Neden bankaya gidip daha çok para almıyorlar o zaman?” diye sordu Taco. “Hem o adamlar neden gelip yiyeceklerimizi çaldılar? Neden kendilerininkini yemiyorlar? Neden—”

Justin bana bakıp gözlerini devirdi. Bütün bunları nasıl anlatabilirdik ki? En başa, Taco’nun doğumundan bile öncesine gitmemiz gerekirdi. Babamın ölüp, annemin Justin’le tanışmasından önceye.

Beş bankanın aynı anda çöktüğü güne. *Kıyamet* dedikleri pazartesiye.

iki

O pazartesi tam olarak ne olduğunu hiç anlamadım, ama her şeyin değiştiğini biliyorum.

O zaman o kadarını da bilmiyordum elbette. Dördüncü doğum günümünden iki gün önceydi ve bildiğim tek banka, küçük siyah-beyaz kumbaramdı. Ancak, anneme bakılırsa, büyükler bile işlerin ne kadar kötüye gideceğini tahmin edememişler.

“Ondan önce de bir sürü şey çökmüştü,” dedi, “ama herkes bir şekilde idare etmişti. Eskisi gibi altından kalkarız sandık.”

Ertesi gün de –doğum günümünden bir önceki gün– babam burnumu sıkıp saçlarımı karıştırdı ve, “Yarın görüşürüz, Matty. Bana da biraz doğum günü pastası ayır,” dedi. Sonra da bir kamyon dolusu patatesle Manchester’a doğru yola koyuldu. Her salı yaptığı gibi.

Ancak bu sefer geri dönmedi.

Kamyonu, silahlı ve bıçaklı bir çete tarafından kaçırılmış. Karşı koymaya çalışınca da onu vurup, cesedini yolun kenarına atmışlar. Ertesi gün, köpeğini yürüyüşe çıkararak bir adam babamın cesedini bulunca, polis gelip anneme haber vermiş.